

Arrest

nr. 183 203 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 173 586 van 25 augustus 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen ontvankelijk is en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 juli 2016 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2016 komt de verzoekende partij België binnen en op 31 mei 2016 vraagt zij asiel aan.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 14 augustus 2014 in Duitsland asiel had aangevraagd en op 14 maart 2016 in Denemarken.

1.3. Op 9 juni 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 13 juni 2016 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat in maart 2016 vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen in Denemarken en de Deense autoriteiten geen verzoek hadden ingediend tot terugname van de verzoekende partij.

1.4. Vervolgens wordt op 23 juni 2016 een terugnameverzoek gericht aan de Deense overheden die op 27 juni 2016 in toepassing van artikel 18.1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

1.5. Op 4 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Kosovo verklaart te zijn, vroeg op 31.05.2016 een twee maal asiel in België. Hij wordt vergezeld door zijn echtgenote K.I. (...) (OV xxx) en zijn meerderjarige zoon S.I. (...) (OV xxx) en meerderjarige dochter S.I. (...) (OV xxx). Een door de betrokkene op 03.07.2012 in België ingediende asielaanvraag was op 30.08.2012 het voorwerp van een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

De betrokkene diende ook verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in met toepassing van artikel 9bis en artikel 9ter. Deze aanvragen werden allen afgewezen.

De betrokkene is in bezit van een kopie van een identiteitskaart van Servië, afgegeven op 15.10.2010 en geldig tot 15.10.2015.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 14.08.2014 asiel vroeg in Duitsland en op 14.03.2016 in Denemarken.

De betrokkene werd gehoord op 03.06.2016 en verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten sinds zijn binnenkomst in 2012 niet verliet. In 2014 verruilde hij België voor Duitsland, waar hij asiel vroeg. Hij stelde niet te weten of een beslissing inzake deze aanvraag werd genomen. In maart 2016 vervolgde hij zijn weg naar Denemarken, waar hij eveneens asiel vroeg. Na een verblijf in een opvangcentrum nabij Kopenhagen reisde de betrokkene eind mei 2016 door naar België.

De betrokkene stelde drie met verblijfsrecht in een andere lidstaat verblijvende kinderen te hebben : een dochter in Frankrijk en een dochter en zoon in Duitsland.

De betrokkene stelde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij België goed kent en het aangenaam leven vindt in België. De betrokkene verklaarde dat hij zijn asielaanvraag in België wil behandeld zien. Hij kreeg in Denemarken naar eigen zeggen geen medicijnen voor astma en pijn in de hartstreek. Op 09.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 13.06.2016 meedeelden dat ze binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn geen terugnameverzoek van Denemarken ontvingen. Ze wezen ons verzoek vanwege die reden dan ook af.

Op 23.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 27.06.2016 met toepassing van artikel 18(1) d) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Denemarken benadrukken we dat de betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de Deense instanties hem daadwerkelijk medische bijstand zouden hebben onthouden. Een loutere verklaring volstaat in deze niet. De betrokkene maakte verder tijdens zijn verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het feit dat de betrokkene België een fijn land vindt is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013

De Deense instanties stemden op 27.06.2016 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De betrokkene zal na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst. We benadrukken dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Denemarken ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Denemarken onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België in Denemarken ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent

Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan bracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Denemarken zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Deense autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden,

die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen*3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Deense instanties.”*

1.6. Op 19 juli 2016 heeft verzoekende partij tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend.

1.7. Op 24 augustus 2016 dient de verzoekende partij een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid in om bij voorlopige maatregelen de schorsing van de tenuitvoerlegging, vermeld in punt 1.6., te vorderen.

1.8. Bij arrest nr. 173 586 van 25 augustus 2016 wordt de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen ontvankelijk verklaard, doch wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 juli 2016 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van de Dublin III-verordening, van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Volledig ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken jegens verzoeker de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens dient benadrukt te worden dat de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 in casu van toepassing is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte voorhoudt dat hieruit zou moeten afgeleid worden dat Denemarken bevoegd zou zijn om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

*Artikel 13 van bovengenoemde Verordening bepaalt uitdrukkelijk:
“ (...)”*

Het dient benadrukt te worden dat artikel 13 uitdrukkelijk bepaalt dat een persoon gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven. Doch verzoeker heeft geen vijf maanden verbleven in Denemarken.

Hierdoor blijkt dan ook niet dat Denemarken bevoegd zou kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoeker.

Daarnaast wenst verzoeker te informeren dat hij het Schengengrondgebied niet heeft verlaten, nadat hij asiel aangevraagd heeft in België en hij zich verder heeft gewend tot Duitsland en Denemarken, en verder terug naar België.

Minstens dient benadrukt te worden dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken manifest in gebreke is om uiteen te zetten op welke grond zij zich baseert om een terugname naar Denemarken te verzoeken.

Om deze reden dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

3.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) *iuncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de uiteenzetting van het tweede middel citeert de verzoekende partij de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurerichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2013/32/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om te zorgen voor een daadwerkelijk rechtsmiddel, om ervoor te zorgen dat de betrokkene in de lidstaat kan blijven gedurende de behandeling van het beroep, of zelfs om een persoonlijk onderhoud met de betrokkene.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatriëerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non- refoulement verbod.”

3.3. In wat kan beschouwd worden als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 7-12 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: Opvangrichtlijn) *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de uiteenzetting van het derde middel citeert de verzoekende partij de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2013/33/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om te zorgen voor waarborgen voor verzoeker om niet of op een correcte manier in bewaring genomen te worden, conform bovengenoemde Richtlijn.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatriëerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non- refoulement verbod.”

3.4. In wat kan beschouwd worden als een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 3-7, 9-13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit de bespreking van het vierde middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de uiteenzetting van het vierde middel citeert de verzoekende partij de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2011/95/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om alle feiten zoals weergegeven door de betrokkene grondig te controleren en rekening te houden met de informatie waar de Deense autoriteiten zelf over beschikken bij het nemen van een beslissing over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van de betrokkene.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatriëerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non- refoulement verbod.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.5. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4^o van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het derde en het vierde middel zijn, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uiteengezet op basis waarvan een terugnameverzoek werd gericht aan de Deense instanties, met name omdat vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de verzoekende partij op 14 augustus 2014 asiel aanvraag in Duitsland en op 14 maart 2016 in Denemarken en de Duitse instanties het terugnameverzoek afwezen omdat zij binnen de in de Dublin III-verordening gestelde termijn geen terugnameverzoek van Denemarken ontvingen en de Deense instanties op 27 juni 2016 met toepassing van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening instemden met het Belgische verzoek voor terugname. Voorts wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag in te dienen en op de specifieke situatie van de verzoekende partij, die verklaarde gezondheidsproblemen te kennen, doch hiervan geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Denemarken zou verhinderen of dat zij door de overdracht aan Denemarken vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.7. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen.

3.7.1. Artikel 13 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Te dezen blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aldus valt de verzoekende partij niet onder artikel 13.2 van de Dublin III-verordening. De omstandigheid dat de verzoekende partij geen vijf maanden in Denemarken verbleven zou hebben, doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, zodat ook artikel 13.1 van de Dublin III-verordening niet op haar geval van toepassing is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat Denemarken verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 14 maart 2016 in Denemarken een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Deense autoriteiten op 27 juni 2016 in toepassing van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening hun verantwoordelijkheid hebben aanvaard. Deze vaststellingen uit de bestreden beslissing worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke elementen toepassing heeft gemaakt van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening en dat hij, door toepassing van deze bepaling te maken, artikel 13 van de Dublin III-verordening heeft geschonden.

Een schending van artikel 13 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

3.7.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende sententia verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat

de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen wordt er op gewezen dat Denemarken, ingevolge de overeenkomst tussen de Europese Unie en Denemarken gesloten op 21 februari 2006 de bepalingen van de Dublin III-verordening toepast (Official Journal, L66, 8.3.2006, p. 38).

In overweging 32 van de Dublin III-verordening wordt als volgt gesteld:

“Wat betreft de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, zijn de lidstaten gebonden aan hun verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht, waaronder de desbetreffende jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens.”

In overweging 39 van voormelde verordening wordt het volgende gesteld:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Denemarken het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 ondertekende en tevens partij is bij het EVRM.

Door louter te betogen dat haar bepaalde rechten zullen ontzegd worden omdat Denemarken niet onder de toepassing valt van bepaalde richtlijnen, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat Denemarken zijn verplichtingen niet nakomt, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dienaangaande, doch uit de loutere vaststelling dat Denemarken niet gebonden is door de door de verzoekende partij opgesomde richtlijn(bepaling)en kan niet zonder meer worden afgeleid dat haar asielaanvraag niet naar behoren behandeld zal worden en dat zij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.7.3. In het tweede, derde en vierde middel beperkt de verzoekende partij zich voornamelijk tot een louter theoretisch betoog, maar de Raad benadrukt dat uit de loutere vaststelling dat Denemarken niet

gebonden is door de door de verzoekende partij opgesomde richtlijnen, niet zonder meer kan afgeleid worden dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet naar behoren zal behandeld worden en dat zij zal blootgesteld worden aan mensenwaardige behandelingen.

3.7.3.1. Door er in het tweede middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Procedurerichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om te zorgen voor een daadwerkelijk rechtsmiddel, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties (kent) voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering”*. De verzoekende partij laat na de overwegingen van de bestreden beslissing dat zij haar argumenten tegen een overdracht aan Denemarken, met name dat de Deense instanties haar medische bijstand hebben onthouden, op geen enkele wijze aannemelijk maakt en een loutere verklaring niet volstaat en dat zij voorts *“tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurerichtlijn wordt niet aangetoond.

3.7.3.2. Door er in het derde middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Opvangrichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om te zorgen voor waarborgen dat zij (op een correcte manier) zou worden *“in bewaring genomen”*, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat zij in Denemarken niet op een adequate wijze zou worden opgevangen, toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen van de Opvangrichtlijn.

Een schending van de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn wordt niet aangetoond.

3.7.3.3. Door er in het vierde middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Kwalificatierichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om *“alle feiten zoals weergegeven door de betrokkene grondig te controleren en rekening te houden met de informatie waar de Deense autoriteiten zelf over beschikken bij het nemen van een beslissing over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van de betrokkene”*, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat haar asielaanvraag in Denemarken niet op een adequate wijze zou worden onderzocht, toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen van de Kwalificatierichtlijn.

Een schending van de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn wordt niet aangetoond.

3.7.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 13 van de Dublin III-verordening, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurerichtlijn, de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn en de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn, kan niet worden aangenomen.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.9. Het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER